

цвѣтче наблизо до менѣ. Позавъртѣ се около прашниците на цвѣтчето, близна съ езичето си и нѣщо като че ли помирисна. Азъ доближихъ до цвѣтчето. Пчелицата изглежда ме позна, защото видѣхъ какъ радостно трепнаха крилцата ѣ. Чухъ едно „зъмбъ“, „бръмъ“, „зъмбъ“, „бръмъ“, като че ми казваше: „хей, хей, приятелю нашъ, почакай, не бързай да си ходишъ, не ме отминавай! Ти си толкова добъръ спремо насъ, обичашъ ни, постоянно се грижишъ за нашето добро. Ние пчеличките отъ този кошеръ знаемъ това, обичаме те и, ако желаешъ, мога да ти разкажа нѣщичко за нашия животъ“.

Рис. № 2.

Азъ се много зарадвахъ, седнахъ на тревата и пчелицата почна разказа си: